

melletti árokban találta magát, a nehéz kerekek meg elcsattogtak fölötte ott a sötétben. Még sokáig hallgatta a vonat füttyét, néman, meredten. Csak akkor tért magához, mikor az ökrök nyelvét a nyakán, az arcán érezte, kinyújtotta kezeit és örvendezve megsímogatta őket: — Jó egészséget, édes, kedves, galambocskáim! Hát látjátok, visszaadta eszemet az Úristen! Franica, te gyáva, alig ismerek rád! Te lennél az a csámpás, aki csak úgy átperegtél, bukfaceztél hatvan évig az életen, mint valami pergő orsó... Lásd, majdnem elvesztetted az eszedet, akárcsak a gyöngéelméjű Gavro Pavlesa, aki kezet emelt magára, mert a felesége csak piszkálgatta, piszkálgatta. Hüj, de ostoba volt, végighúzhatta volna a szíjon az asszonyt, akár a borotvát, majd elvált volna akkor, tud-e még vágni! Térj eszedre Francija!

Csámpásan ugrált az ökrök után, öröme gyulladtan pattogtatva az ostort a feje fölött, mintha a csillagokat akarná megostorozni s a jó öreg holdfényt szeretné kigyújtani kopasz fején. — Hej, asszonyok, meg te is, falu, csak járjon a szájad, csak piszkálgassatok, — az én életem azonban többet ér egy ezerbankósnál, istenemre mondom. A nap is, hold is, csillagok is, meg ez a földecske is, amit szántok, vetek s amelyen aratok s tiszta aranyat szítálok egyik tenyérből a másikba, sérüből a zsákokba. Hohó, hohó, élet, édes örömöm!

Vonat vonat után dübörög el mellétte az éjszakában.

Fordította: Csuka Zoltán

Romok

*Az éjszaka ólomszárnyú madár
riadtan ül a rozzant házereszre,
a félelem a rémeket keresve,
a vakolat résekre lopva száll.*

*Hol a kémény hajlott teste mered,
letépve a lecsüngő pózna láncát,
a szél sziszegve ropja kósza táncát
a félrebillent háztetők felett.*

*A fal kitárja sajjó mély sebét,
alvadt csomókban buggyan ki a vére,
s a pusztulás halódó ütemére
ömlik a dermedt földön szertesét.*

Gönczi Klára